

Homilija „Žar srca“
Fra Francesco Piloni, provincijalni ministar
Serafske provincije sv. Franje u Umbriji i Sardiniji
Porcijunkula, 15. srpnja 2024.

Braćo, dobro došli u Svetu Mariju Porcijunkulsku, mjesto koje je bilo osobito drago Franji Asiškome, do te mjere da je sveti Bonaventura u *Većem životopisu* napisao: „Tu je naime ponizno započeo služiti Gospodinu, tu je doživio napredak u krepostima, tu je sretno završio svoj život“ (1Bon 2,8).

Započinjete ovaj susret koji mi se sviđa nazvati Kapitulom na rogožinama mladih europskih franjevac, o blagdanu velikoga čovjeka koji je bio sposoban združiti kontemplaciju i akciju, sposobnosti i inteligenciju ljubavi, bogatu uravnoteženost i ljudskost. Rijetko su se znanost i vjera uspjele tako uskladiti, a osobito tako pokrenuti ljubavlju.

U *zbornoj molitvi* tražili smo od Boga da budemo *prosvijetljeni učenjem* svetoga Bonaventure i potaknuti *žarom* njegove ljubavi; osobitom gorljivošću to molim za vas kako biste, slijedeći Gospodinove stope, mogli iskusiti njegovu dobrotu i ljepotu. U prvom čitanju Salomon intimnim i gorljivim govorom izriče osjećaj duboke privrženosti mudrosti: „*Nju zavoljeh i za njom čeznuh od svoje mladosti; i nastojah da mi bude zaručnica i zaljubih se u ljepotu njezinu*“ (Mudr 8,2). Prepoznamo u ovim riječima snažno poosobljenje mudrosti, kao da bi bila zaručnica: „*Zavoljeh... zaljubih se*“, a u središtu se nalaze glagoli koji izriču mladenačko, svježje i velikodušno nasljedovanje: „*čeznuh*“ i „*nastojah*“.

Salomon je poput Bonaventure, poput mnogih naših prijatelja svetaca, poput braće koja su nam navijestila Krista te su postali oci u vjeri, koji su obuzeti Mudročću da je nazivaju družicom, zaručnicom, prijateljicom uz koju se žele odmoriti i potrošiti. No što je mudrost ako ne jedan vid, jedan jedinstveni lik Duha Svetoga, što ga Franjo želi za sebe i za braću i koji ne smije nikada ponestati: „*Imati Duh Gospodnji i njegovo sveto djelovanje*“. To znači da valja slijediti Duha, ići uvijek za njim kako bismo naučili živjeti za Njega, s Njime i u Njemu. To je Duh koji čini da se srce zažari i da se um prosvijetli. Potreban je ovaj žar, ali ne poput zapaljene slame koja se lako zapali i još brže ugasi, ostajući uvijek na površini. Valja se zažariti snažno, intenzivno, zažariti se uzvišenim, lijepim i istinskim željama. Želja je pokretač slobode! „*Gdje je Duh Gospodnji, ondje je sloboda*“ (2Kor 3,17). Zažariti se do potpunog sagorijevanja, trošenja.

Potrošiti se kao sol, kao svjetlo, kao kvasac, kao miomiris, rekao bi sveti Pavao. Ti si sol. Ti si svjetlo, kvasac, miomiris. Ove tvari, jednom otvorene i iskorištene, ne mogu se vratiti, nestaju, troše se; sol u hrani, upaljeno svjetlo odlazi i ne zaustavlja se, tako i kvasac ili izliveni miomiris. Otac te pozvao na ljubav koja se troši, pozvao te da se potrošiš, a ne da se čuvaš i umreš „k'o nov“. Pozvao te, ne samo da se zauzmeš, nego da se uložiš u Evandjelje, kao zaručnik mudrosti kakve na ovom svijetu nema.

No, tu je i trenutak u kojem sol gubi svoj okus. Svjetlo se prigušuje i gasi. Kvasca kao da ponestaje. Miomiris kao da gubi opojnost. Dogodilo se to i Franji kad nije više prepoznavao nadahnuće u kasnije pristigloj braći, kad mu vratar ovdje u Porcijunkuli daje da iskusi savršeno veselje rekavši: „*Odlazi! Vrati se križonošama. Ti si priprost i neuk. Nas ima toliko i takvih da nam ti nisi potreban*“. Gdje je slast? Gdje se sakrilo svjetlo? Sve govori o razočarenju, izbija bijes, žal obuzima lice, sve

je bilo uzalud. Prijateljski glasovi šute, a progovara neprijatelj. Franjo ne odlazi križonošama koji su se bavili gubavcima, ne vraća se na početke. Mogao je Franjo otići u Rim, svome prijatelju, kardinalu Hugolinu. On bi ga svakako primio, potvrdio bi njegove stavove i pomogao bi mu da ponovno započne s braćom koja će zauzetije i strože održavati Pravilo. Ali ljubav ne traži potvrde!

Franjo uzlazi na La Vernu kako bi tražio Božji glas, kako bi kriknuo Bogu, uzlazi na La Vernu i silazi u sebe kako bi potražio i još jednom žedao za Božjim licem što su ga prikrile životne težine.

Franju će Bog ponovno pronaći i obilježiti njegovo tijelo mudrošću križa.

Franjo je opet sol, svjetlo, kvasac, miomiris. Potvrđeno mu je da se ljubav ne vraća unazad. S gore La Verne donosi najljepšu relikviju, cedulju na kojoj su s jedne strane *Pohvale Bogu višnjemu*, a s druge *Blagoslov bratu Leonu*. Hvaliti Boga i blagoslivljati braću. Eto dara. Još vrijedi i za mene i za tebe. Neka vam, braćo, budu blagoslovljeni ovi dani milosti!